

Predmet: Milorad Lazić i dr. – Medak

Viši sud u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po2 36/10

Glavni pretres: 15.06.2010.

Izveštaj: Gojko Pantović, posmatrač FHP-a

Ispitivanje svedoka Dragovana Markovića

Svedok poznaje optuženog Konjevića.

U septembru 1991. godine bio je u Novom Sadu, gde je radio u opštinskim organima, u kancelariji SUBNOR-a, koja je pružala pomoć svojim članovima tako što ih je upućivala institucijama nadležnim za rešavanje njihovih problema. Uslovi za članstvo bili su da lice bude policajac, vojnik, učesnik NOR-a ili potomak učesnika NOR-a. Po ispunjenju uslova, bili su u obavezi da svakom licu otvore karton. Radno vreme kancelarije bilo je od 7.30 do 17 časova.

Optuženog Konjevića upoznao je početkom septembra 1991. godine, uoči polaska dece u školu. Dobro ga je zapamtio, bio je specifičnog izgleda, izrazito tamnog tena i crne kose, karakterističnog naglaska i bio je pripadnik saveznog SUP-a. Prema podnescima koji su mu dati na uvid, jasno je da je optuženi bio u njihovoj kancelariji 2, 4. i 5. septembra 1991. godine. Dana 2.9.1991, optuženi je uputio molbu radi upisa ćerke u osnovnu školu, dana 4.9.1991. molbu za stambeno zbrinjavanje njegove porodice a 5.9.1991. molbu za pribavljanje materijalne pomoći. Svaki od dokumenata sačinjen je u dva primerka, sadrži pečat i potpis optuženog i njega (svedoka) kao ovlašćenog lica. Seća se da mu je optuženi Konjević puno zahvaljivao jer su uspeli da upišu njegovu ćerku u školu, što je samo bilo deo njegovog posla. Nakon toga video je optuženog dva do tri puta, poslednji put pre nekoliko godina.

Komentar:

Svedok je delovao sigurno i ubedljivo.

Završne reči stranaka

Završna reč tužioca

Tužilaštvo je odustalo je od gonjenja Nikole Vujinovića. Razlog za tako postupanje nije bilo ispitivanje svedoka Baumajstera i Ruiza, čije je svedočenje bilo pristrasno i koje je dato u cilju da se tada optuženi Vujinović oslobodi krivične odgovornosti, već prevashodno navodi svedoka oštećenog Medunića, koji je u iskazu datom pred Većem za ratne zločine, naveo da je optuženog Vujinovića video samo jednom zajedno sa optuženim Đakovićem, i da ne zna ko ga je od njih dvojice tom prilikom udarao, a ko mu je sedeo na kolenima, te da od tih radnji nije imao nikakvih

posledica.¹ U svemu ostalom Tužilaštvo ostaje pri navodima protiv optuženih Lazića, Konjevića, Đakovića i Marunića. Iz izvedenih dokaza nesumnjivo je utvrđeno da su optuženi u periodu od 3. do 8. septembra 1991. godine, u prostorijama gostionice *Jadran* u Medku, nečovečno i okrutno postupali prema Mirku Meduniću, pripadniku MUP-a Republike Hrvatske, tako što su mu nanosili povrede palicama, nanosili ubodne i razrezne rane nožem. Iskaz oštećenog Medunića ubedljiv je i iskren u celosti, kako povodom opisa gostionice gde oštećeni navodi da su u većoj prostoriji bile smeštene radio veze, a da je u drugoj, manjoj, bio zatvorski deo gde je on sam bio zatvoren, tako i povodom svake konkretne radnje svakog od optuženih.

Tužilac je predložio da Sud optužene Lazića, Konjevića, Đakovića i Marunića proglasi krivima, te da ih kazni po zakonu, uzimajući u obzir sve otežavajuće i olakšavajuće okolnosti.

Završna reč odbrane

Branilac optuženih Lazića i Konjevića, advokat Đorđe Dozet, naveo je da je tužilaštvo u slučaju odustanka od gonjenja Nikole Vujinovića navelo razloge koji ne odgovaraju istini. Svedočenjem dvojice svedoka iz Nirnberga, otklonjena je svaka sumnja da je Vujinović uopšte boravio u Medku u kritičnom periodu, te je tužilaštvo stoga rešilo da obustavi gonjenje prema njemu a da zadrži optužnicu prema ostalim optuženima.

U iskazu od 15.10.1992.godine, svedok oštećeni Medunić naveo je da su ga tukla i mučila četiri lica, među kojima ne navodi optuženog Konjevića, koga je odlično poznao. Na saslušanju kod istražnog sudije oštećeni takođe nije doveo optuženog Konjevića u vezu sa krivičnopravnim događajem. Nakon toga, organi hrvatske podnose krivičnu prijavu u kojoj se optuženi ne navodi niti tereti za bilo šta. Tek u kasnijim navodima oštećeni pominje optuženog Konjevića. Oštećeni je prilikom svakog svedočenja menjao iskaze, pa je prvobitno naveo da mu je optuženi Medunić slomio ruku da bi kasnije promenio iskaz i naveo da je to uradio optuženi Konjević. Iz svedočenja svedoka Dragovana Markovića jasno je da optuženi Konjević 2, 4. i 5. septembra 1991. godine nije bio u Medaku, što potvrđuju i autentični dokumenti, uredno pečatirani i potpisani od svedoka Markovića i optuženog Konjevića. Tužilaštvo nije dokazalo ni tvrdnje kojima se tereti optuženi Lazić, te odbrana predlaže da Sud donese oslobađajuću presudu prema optuženima Konjeviću i Laziću.

Tužilaštvo i Veće nisu smatrali za potrebno da se istraži kojim su formacijama pripadali optuženi, kao ni kakva je bila uloga navedenog doktora Nikolića koji je u tom periodu bio *gospodar života i smrti* u Medaku.

Branilac optuženog Đakovića, advokat Đorđe Kalanj, naveo je da je odustanak od gonjenja Vujinovića bio očekivan, te da tužilaštvo nije dokazalo navode kojim terete optuženog Đakovića. Oštećeni Medunić naveo je da se ne seća da li ga tom jednom prilikom udarao Vujinović ili optuženi Đaković, iz čega se ne može bez sumnje utvrditi da je optuženi Đaković udarao oštećenog. U skladu sa članom 18. stav 3. Zakonika o krivičnom postupku², Veće je dužno odlučiti u korist optuženog Đakovića i doneti oslobađajuću presudu.

¹ U periodu nakon 31. maja a pre 15. juna 2010. godine Tužilaštvo za ratne zločine preciziralo je optužnicu kojom je odustalo od gonjenja tada optuženog Vujinovića.

² Kada postoji sumnja u pogledu odlučnih činjenica koje čine obeležje krivičnog dela ili od kojih zavisi primena neke druge odredbe Krivičnog zakonika, sud će u presudi ili rešenju koje odgovara presudi odlučiti u korist okrivljenog.

Branilac optuženog Marunića, advokat Rajko Jelušić, naveo je da očekuje da Sud prema njegovom branjeniku donese odbijajuću presudu iz razloga postojanja pravnostnažne presude koja je u istoj krivično-pravnoj stvari doneta od strane pravosudnih organa Republike Hrvatske. Ako sud ne odluči tako, branilac predlaže oslobađajuću presudu jer Tužilaštvo nije uspjelo da dokaže navode iz optužnice za koje tereti optuženog Marunića. Oštećeni Medunić prilikom ispitivanja 1993. godine navodi da je optuženi Marunić bio prisutan te da ga je saslušavao, da bi tri godine kasnije promenio iskaz i rekao da ga je Marunić tukao palicom. Iskazi koje je dao oštećeni nedosledni su i nelogični i Sud im ne može poverovati, te odbrana predlaže da Sud donese oslobađajuću presudu prema optuženom Maruniću.

Završna reč optuženog Lazića

Optuženi Lazić je u svemu podržao navode svog branioca.

Završna reč optuženog Konjevića

Optuženi je u svemu podržao navode svog branioca.

Završna reč optuženog Đakovića

Optuženi je u svemu podržao navode svog branioca.

Završna reč optuženog Marunića

Optuženi je u svemu podržao navode svog branioca.

Fond za humanitarno pravo